

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 509/2021
24.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Петковића и др, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Марка Петковића, адвоката Далибора Катанчевића, адвоката Николе Ристовића и адвоката Слободана Пајовића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.695/15 од 17.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1048/20 од 01.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.11.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Марка Петковића, адвоката Далибора Катанчевића, адвоката Николе Ристовића и адвоката Слободана Пајовића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.695/15 од 17.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1048/20 од 01.03.2021. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, а адвоката Далибора Катанчевића и у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку и адвоката Николе Ристовића и у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.695/15 од 17.07.2020. године у ставу I изреке окривљени Марко Петковић је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 17 (седамнаест) година у коју му се урачунава време проведено на задржавању и у притвору у периоду од 02.08.2015. године до 26.12.2017. године и у периоду од 19.03.2020. године до правноснажности пресуде. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка.

Истом пресудом у ставу II изреке према окривљеном АА је на основу члана 422. тачка 1) ЗКП одбијена оптужба за кривично дело тешко убиство у покушају из члана

114. став 1. тачка 11) у вези чланова 30. и 33. КЗ. Одређено је да у овом делу трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1048/20 од 01.03.2021. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Марка Петковића – адвоката Далибора Катанчевића, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К.бр.695/15 од 17.07.2020. године у погледу одлуке о урачунавању притвора окривљеном у изречену казну, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеном Марку Петковићу у казну затвора у трајању од 17 (седамнаест) година, на коју је осуђен првостепеном пресудом, урачунао време проведено у притвору почев од 02.08.2015. године до 26.12.2017. године, време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана у периоду од 11.04.2018. године до 30.05.2018. године и време проведено у притвору у периоду од 19.03.2020. године до правноснажности пресуде, док су одбијене као неосноване и то у преосталом делу жалба браниоца окривљеног Марка Петковића - адвоката Далибора Катанчевића и у целости жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљеног Марка Петковића, адвоката Николе Ристовића и адвоката Слободана Пајовића, па је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Марка Петковића, адвокат Далибор Катанчевић, због повреда закона из члана 16. став 5, члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Вишег суда у Београду К.бр.695/15 од 17.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1048/20 од 01.03.2021. године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, као и да обавести браниоца окривљеног о седници већа уколико сматра да би то било од значаја за доношење одлуке;

- бранилац окривљеног Марка Петковића, адвокат Никола Ристовић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 1048/20 од 01.03.2021. године тако што ће окривљеног осудити за кривично дело убиство из члана 113. КЗ или да укине пресуде Вишег суда у Београду К.бр.695/15 од 17.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1048/20 од 01.03.2021. године и предмет врати првостепеном суду на ново суђење, као и да позове браниоца окривљеног на седницу већа уколико сматра да је то значајно за одлучивање;

- бранилац окривљеног Марка Петковића, адвокат Слободан Пајовић, због повреде одредбе члана 300. став 6. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП),

размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Поднети захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Марка Петковића су неосновани у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а браниоца окривљеног - адвоката Далибора Катанчевића и у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 2) ЗКП и браниоца окривљеног - адвоката Николе Ристовића и у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док су исти захтеви у осталом делу недозвољени.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и то браниоци окривљеног Марка Петковића, адвокати Далибор Катанчевић и Никола Ристовић, односно бранилац окривљеног - адвокат Слободан Пајовић указујући на повреду одредбе члана 300. став 6. ЗКП, у поднетим захтевима истичу да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на исказима сведока ББ и ВВ датим на записницима сачињеним дана 02.08.2015. године који су морали бити издвојени из списка предмета, а без којих незаконитих доказа по ставу бранилаца не би била донета осуђујућа пресуда. Као разлог незаконитости наведених исказа сведока ББ и ВВ, браниоци окривљеног истичу да су исти прибављени супротно одредби члана 300. став 6. ЗКП, обзиром да поступајући заменик јавног тужиоца није пре испитивања наведених сведока прибавио претходно изричито одобрење судије за претходни поступак за њихово испитивање, а које је у конкретном случају било нужно за предузимање ове доказне радње пошто у тренутку испитивања ових лица у својству сведока није постојала наредба јавног тужиоца о спровођењу истраге против окривљених, већ само наредба о спровођењу истраге против НН учиниоца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, стоји навод захтева бранилаца окривљеног, адвоката Далибора Катанчевића, Николе Ристовића и Слободана Пајовића да су искази сведока ББ и ВВ дати на записницима сачињеним дана 02.08.2015. године незаконити докази и да их је као такве требало издвојити из списка предмета, обзиром да је доказна радња испитивања наведених сведока о којој су сачињени наведени записници извршена на незаконит начин и то супротно одредби члана 300. став 6. ЗКП. Ово са разлога јер како се у тренутку испитивања ББ и ВВ у својству сведока истрага водила против непознатог учиниоца, то је сходно одредби члана 300. став 6. ЗКП јавни тужилац могао предузети доказну радњу испитивања наведених сведока само по претходном одобрењу судије за претходни поступак, а које одобрење у конкретном случају није прибављено.

Међутим, супротно наводима захтева бранилаца окривљеног, из списка предмета произилази да нижестепени судови побијане правноснажне пресуде нису засновали искључиво на основу исказа сведока ББ и ВВ датих на записницима сачињеним дана 02.08.2015. године, већ су чињенице везане за кривично дело убиство у покушају из

члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ, за које је окривљени Марко Петковић у овом кривичном поступку правноснажно оглашен кривим и осуђен, утврђене и из других доказа изведених у току поступка и то саме одбране окривљеног Марка Петковића, исказа сведока ББ са главног претреса од 20.04.2017. године, исказа сведока ГГ из истраге, исказа сведока ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и оштећеног КК и то у мери у којој је првостепени суд прихватио те доказе и на истима засновао пресуду, као и из налаза и мишљења судског вештака др Бранимира Александрића и судског вештака др Бранка Мандића, те осталих писаних доказа. Дакле, како нижестепене пресуде нису засноване само на незаконито прибављеним исказима сведока ББ и ВВ датим на записницима сачињеним дана 02.08.2015. године и како је, по оцени Врховног касационог суда, с обзиром на друге доказе изведене у законито спроведеном поступку, а затим појединачно и у њиховој међусобној вези оцењене у побијаним правноснажним пресудама, очигледно да би и без незаконито изведених доказа била донета иста пресуда, то самим тим неосновано браниоци окривљеног указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

Поред тога, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани су оцењени и наводи бранилаца окривљеног - адвоката Далибора Катанчевића и Николе Ристовића у делу у којем као незаконите доказе на којима је заснована побијана осуђујућа пресуда означавају исказе сведока ДД и ЕЕ дате у истражном поступку на записницима сачињеним дана 07.08.2015. године. Као разлог незаконитости исказа сведока ДД и ЕЕ датих у истражном поступку, браниоци окривљеног наводе да су ови искази прибављени противно императивној одредби члана 300. став 1. ЗКП, обзиром да јавни тужилац није уредно обавестио окривљеног и његовог браниоца о времену и месту испитивања наведених сведока, због чега бранилац окривљеног и није био присутан приликом испитивања наведених сведока.

Изнети наводи бранилаца окривљеног су неосновани из разлога јер чињеница да је испитивање сведока ДД и ЕЕ у истрази обављено без присуства браниоца окривљеног и без његовог уредног обавештавања, по оцени овога суда, не представља разлог за издвајање из списка предмета записника о њиховом испитивању, јер је у питању недостатак који се може отклонити на главном претресу непосредним испитивањем сведока, а што је у конкретном случају у овом кривичном поступку и учињено непосредним испитивањем на главном претресу одржаном дана 13.06.2017. године сведока ДД и ЕЕ, а у присуству бранилаца окривљеног, где су се наведени сведоци у оквиру својих исказа изјаснили да у свему остају при својим исказима датим у дотадашњем току поступка. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказе на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога у овом делу није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи браниоца окривљеног - адвоката Далибора Катанчевића у делу у којем као незаконит доказ на којем је заснована побијана осуђујућа пресуда означава исказ сведока ЛЛ дат у истрази на записнику сачињеном дана 12.08.2015. године, истицањем да наведени сведок

приликом давања свог исказа дана 12.08.2015. године није изговорио ни једну једину реч, већ је заправо поступајући заменик јавног тужиоца диктирала и уносила у записник садржину службене белешке МУП РС о обавештењу примљеном од ЂЂ као грађанина, а о чему је у наведеном записнику констатована примедба браниоца окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер из списка предмета произилази да исказ сведока ЂЂ који је дат у истрази на записнику сачињеном дана 12.08.2015. године не представља преписану изјаву овог сведока из службене белешке МУП РС о обавештењу примљеном од грађана од 02.08.2015. године, при чему сведок ЂЂ није истакао да приликом испитивања у истрази није имао могућност да у спонтаном излагању изнесе своја запажања везано за критични догађај и без икаквих примедби је потписао наведени записник, па стога његов исказ представља законит доказ и као такав се може користити у кривичном поступку.

Такође, као неосновани су оцењени и наводи браниоца окривљеног - адвоката Далибора Катанчевића у делу у којем као незаконите доказе на којима је заснована побијана осуђујућа пресуда означава исказе сведока ГГ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЖЖ, ИИ, ЗЗ и ЈЈ који су дати на записницима сачињеним у истражном поступку, а које записнике је по ставу браниоца суд незаконито извео као доказ, обзиром да јавни тужилац нити у оптужници, нити на припремним рочиштима и уводним излагањима, није предложио вршење увида у записнике о исказима наведених сведока датим у истражном поступку, већ је тражио да се ови сведоци непосредно испитају на главном претресу, због чега по ставу браниоца суд није имао овлашћење да по службеној дужности изврши увид у наведене записнике.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног - адвоката Далибора Катанчевића били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Београду К.бр.695/15 од 17.07.2020. године. Апелациони суд у Београду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 7 став први другостепене пресуде Кж1 1048/20 од 01.03.2021. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Имајући у виду да је одредбом члана 15. став 4. ЗКП суду дата могућност, односно овлашћење, да изузетно сам одреди да се допунски докази изведу, ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио, а што је у предметном кривичном поступку управо био случај, то стога, и по налажењу Врховног касационог суда, првостепени суд у конкретном случају није незаконито на главном претресу одржаном дана 06.07.2020. године извео као доказе записнике о исказима сведока ГГ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЖЖ, ИИ, ЗЗ и ЈЈ који су дати у истражном поступку и то читањем истих.

Бранилац окривљеног - адвокат Никола Ристовић као незаконите доказе на којима је заснована побијана правноснажна пресуда означава и сва препознавања окривљеног Марка Петковића која су извршена дана 18.05.2016. године у просторијама

Окружног затвора у Београду од стране сведока ЂЂ, КК, ЗЗ и ЖЖ по наредби о допуни истраге од 06.04.2016. године, истицањем да је доказна радња препознавања изведена од стране лица које по закону није на то овлашћено, обзиром да је исту предузимао тужилачки сарадник ВЈТ у Београду НН, а не поступајући заменик ВЈТ у Београду, а што је супротно одредби члана 48. ЗКП имајући у виду висину запрећене казне затвора за предметно кривично дело, при чему у списима предмета не постоји наредба јавног тужиоца о поверавању полицији предузимања ове доказне радње у смислу члана 299. став 4. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Николе Ристовића се не могу прихватити као основани. Наиме, стоји навод браниоца окривљеног да наведена доказна радња препознавања окривљеног Марка Петковића која је извршена дана 18.05.2016. године није могла бити предузета преко тужилачког сарадника ВЈТ у Београду, већ је сходно одредбама чланова 100. став 3. и 48. став 1. ЗКП, на законит начин, морала бити обављена искључиво у присуству заменика ВЈТ у Београду, а имајући при томе у виду висину запрећене казне затвора за предметно кривично дело. Међутим, како из списка предмета и побијаних правноснажних пресуда произилази да на записницима о препознавању окривљеног Марка Петковића која су извршена дана 18.05.2016. године од стране сведока ЂЂ, КК, ЗЗ и ЖЖ нису ни засноване побијане правноснажне пресуде, нити је ове записнике суд извео као доказ на главном претресу, то стога ни у овом делу није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи бранилаца окривљеног, адвоката Далибора Катанчевића и Николе Ристовића у делу у којем указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, истицањем да је суд прекорачио оптужбу, јер је у изреци првостепене пресуде у битном изменио чињенични опис кривичног дела који је дат у диспозитиву оптужнице Вишег јавног тужиоца у Београду КТО.409/15 прецизиране дана 22.06.2020. године и то тако што је изменио редослед нашошења телесних повреда оштећенима тако да је оштећени КК убоден у размаку између два убода оштећеног ЊЊ, а такође је суд у изреци пресуде изменио и средство извршења кривичног дела јер је из описа повредног оружја - ножа изостављен придев „кухињски“. Бранилац окривљеног - адвокат Никола Ристовић наводи и да је суд прекорачио оптужбу и тиме што је у изреци првостепене пресуде изменио место извршења предметног кривичног дела, јер је у оптужници као место извршења кривичног дела у односу на оштећеног КК наведено место изван дворишта цркве када је окривљени устао и почео да бежи, док је суд у изреци пресуде навео да је место извршења покушаја убиства КК у месту где је настао сукоб са покојним ЊЊ, а то је поред роштиља.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног касационог суда, наведеним изменама чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта јавног тужиоца суд није прекорачио оптужбу,

односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног Марка Петковића. Ово са разлога јер се правноснажна пресуда односи на исто лице - окривљеног Марка Петковића и на кривично дело за које је оптужен - кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ, те имајући при томе у виду да је и у оптужном акту јавног тужиоца и у изреци пресуде као средство извршења кривичног дела наведен нож са црном дршком дужине сечива око 15 цм, при чему је потпуно без значаја да ли се ради о кухињском ножу, а првостепени суд је у пресуди изменом у погледу редоследа наношења телесних повреда оштећенима од стране окривљеног и описа места где се то тачно дешавало само ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу и то у погледу околности које не представљају битна обележја кривичног дела у питању, крећући се при томе у оквиру оптужног акта јавног тужиоца, при чему наведене измене нису извршене на штету окривљеног јер окривљеном у изреци пресуде нису додате нове радње у односу на оптужницу, нити је окривљени оглашен кривим за више криминалних активности и већу криминалну вољу (већу „криминалну количину“) од оне за коју је оптужен. Дакле, како је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ, то су у конкретном случају неосновани наводи бранилаца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Осим тога, по оцени овога суда, неоновани су и наводи браниоца окривљеног – адвоката Далибора Катанчевића у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439 тачка 2) ЗКП, истицањем да је суд у конкретном случају неправилно применио строжији закон, а имајући у виду временско важење кривичног закона и висину казне затвора на коју је осуђен окривљени.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер из побијаних пресуда, а поготово из висине казне затвора на коју је осуђен окривљени, уопште не произилази да је суд применио строжији закон, већ произилази да је суд у конкретном случају правилно, сходно одредбама члана 5. КЗ, применио Кривични законик који је важио у време извршења кривичног дела („Службени гласник РС“, број 72/2009), а не измене Кривичног законика које су ступиле на снагу дана 01.12.2019. године („Службени гласник РС“, број 35/2019), а које нису блаже по окривљеног имајући у виду висину запређене казне за предметно кривично дело.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Марка Петковића су у осталом делу одбачени као недозвољени.

Наиме, бранилац окривљеног - адвокат Далибор Катанчевић у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, навођењем да је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани у смислу члана 19. КЗ, а услед које је искључена противправност у његовим радњама и стога исте не представљају кривично дело. Међутим, бранилац суштински ову повреду закона, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, пре свега

образлаже тако што оспорава и полемише са чињеничним утврђењима суда и указује на погрешну оцену доказа од стране суда, дајући при томе сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне коју су дали нижестепени судови и износећи сопствени чињенични закључак да из исказа испитаних сведока и налаза и мишљења вештака, као и одбране окривљеног, произилази да је окривљени Марко Петковић критичном приликом био нападнут од стране покојног ЊЊ, давлен и оборен на под, окружен са већим бројем људи који су га шутиралаи, те да је, док је био давлен, извадио скакавац који је имао у бермудама и у паду млатарао рукама испред себе како би одбранио свој живот који му је био угрожен. Поред тога, бранилац окривљеног повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП образлаже и тиме што указује да је изрека првостепене пресуде противречна сама себи, да су разлочи који су дати у образложењу првостепене пресуде нејасни и противречни, а посебно везано за неприхватање одбране окривљеног, те да нижестепени судови нису на ваљан начин образложили због чега сматрају да у радњама окривљеног није искључена противправност, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног - адвокат Никола Ристовић у осталом делу захтева за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да је суд погрешно применио кривични закон када је радње окривљеног квалификовао као кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ, а не убиство из члана 113. КЗ и евентуално тешка телесна повреда. Међутим, бранилац суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемише са чињеничним утврђењима суда и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, износећи сопствени чињенични закључак да ниједним изведеним доказом није доказано убадање од стране окривљеног оштећених ЊЊ и КК, нити је утврђен и доказан покушај лишења живота оштећеног КК од стране окривљеног, као и намера окривљеног да овог оштећеног лиши живота, већ је доказано само постојање вербалног и физичког сукоба између окривљеног и покојног ЊЊ.

Поред тога, бранилац окривљеног – адвокат Далибор Катанчевић у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП због које је подношење захтева такође дозвољено окривљеном, цитирајући законски текст исте. Међутим, из навода којима образлаже ову повреду закона и то навода да је суд окривљеном у изречену казну затвора од 17 година пропустио да урачуна време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана и то време од 26.12.2017. године до 11.04.2018. године, по налажењу овога суда, произилази да бранилац окривљеног нижестепене пресуде фактички побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, док из навода да је суд осудио окривљеног на драконску казну затвора потпуно занемаривши при томе бројне олакшавајуће околности које постоје на његовој страни, а посебно чињеницу да је окривљени неосуђиван и да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, а у одсуству отежавајућих околности на његовој страни, по налажењу овога суда произилази да бранилац окривљеног фактички указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног - адвокати Далибор Катанчевић и Никола Ристовић у осталом делу захтева за заштиту

законитости, као разлоге побијања правноснажних пресуда, само формално означавају повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (адвокат Далибор Катанчевић - члан 439. тачка 1) и 3) ЗКП, а адвокат Никола Ристовић - члан 439. тачка 2) ЗКП), док суштински указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а адвокат Далибор Катанчевић поред тога указује и на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2), члана 439. тачка 4) и члана 441. став 1. ЗКП, а што све не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног - адвокат Далибор Катанчевић као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 16. став 5. ЗКП, истицањем да како изведеним доказима није на несумњив начин утврђено да је окривљени Марко Петковић учинио предметно кривично дело, то је суд у конкретном случају требало да реши у његову корист и да га ослободи од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терет.

Бранилац окривљеног - адвокат Слободан Пајовић у поднетом захтеву истиче и да суд није правилно прихватио исказ оштећеног КК, јер је оштећени неколико пута дао дијаметрално супротне исказе, а што представља указивање на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова. Поред тога, браниоци окривљеног – адвокати Слободан Пајовић, Далибор Катанчевић и Никола Ристовић у поднетом захтеву полемишу и са разлозима које су нижестепени судови дали у образложењима побијаних пресуда везано за неиздвајање из списка предмета исказа сведока ББ и ВВ датих на записницима сачињеним дана 02.08.2015. године, а браниоци окривљеног - адвокати Далибор Катанчевић и Никола Ристовић полемишу и са разлозима које су нижестепени судови дали везано за неиздвајање из списка предмета и осталих доказа које је предлагала одбрана.

Наводима браниоца окривљеног - адвоката Далибора Катанчевића којима се истиче да је побијана првостепена пресуда потпуно неразумљива, јер се из њеног образложења везано за одлуку о кривичној санкцији не може утврдити да ли је суд у конкретном случају применио закон који је важио у време извршења кривичног дела или закон који је ступио на снагу 01.12.2019. године, се по налажењу Врховног касационог суда заправо указује на нејасност разлога датих у првостепеној пресуди, а што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног – адвокат Далибор Катанчевић у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 16. став 5. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног - адвокат Слободан Пајовић због погрешне оцене доказа од стране нижестепених судова, те да сва тројица бранилаца окривљеног полемишу и са разлозима које су нижестепени судови дали у образложењима побијаних пресуда везано за неиздвајање из списка предмета доказа које је предлагала одбрана, а што све не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе

члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног - адвоката Далибора Катанчевића, Николе Ристовића и Слободана Пајовића оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Марка Петковића, адвоката Далибора Катанчевића, адвоката Николе Ристовића и адвоката Слободана Пајовића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неосноване наведене захтеве у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а адвоката Далибора Катанчевића и у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 2) ЗКП и адвоката Николе Ристовића и у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољене.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**за Председника већа-судија
Дубравка Дамјановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић